

سُورَةُ الشَّمْسِ (مَكِّيَّة)

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

وَالشَّمْسِ وَضُحَاهَا ﴿١﴾ سویند به خور و تیشکی خوراکه له سهرهتایی رۆژدا سهرهه‌لدهدا . وَالْقَمَرِ إِذَا تَلَّهَا ﴿٢﴾ سویند به مانگ، کاتیک به‌شوینیدا دیت. وَالنَّهَارِ إِذَا جَلَّهَا ﴿٣﴾ سویند به رۆژ کاتیک که خور دهرده‌خات. وَاللَّيْلِ إِذَا يَغْشَاهَا ﴿٤﴾ سویند به شهو که خور داده‌پوشیت. وَالسَّمَاءِ وَمَا بَنَاهَا ﴿٥﴾ سویند به ئاسمان و بهو زاته به دهسه‌لاتهی دروستی کردووه. وَالْأَرْضِ وَمَا طَحَاهَا ﴿٦﴾ سویند به زهوی و بهو زاتهی که به‌شیوهی هیلکه‌یی دایناوه. وَنَفْسٍ وَمَا سَوَّاهَا ﴿٧﴾ سویند به دهروون و ئهو زاتهی که به رپیک و پیک به‌دیه‌یناوه. فَأَلْهَمَهَا فُجُورَهَا وَتَقْوَاهَا ﴿٨﴾ جا توانای خراپه و چاکه و خوانه‌ناسی و خواناسی تیدا دابین کردووه. قَدْ أَفْلَحَ مَنْ زَكَّاهَا ﴿٩﴾ سویند به‌وانه هه‌موو به‌راستی ئهو که‌سه سهرفرازه که نه‌فسی پاک و پوخته کردووه و ئیان و ترسی خوی تیدا پرواندووه. وَقَدْ خَابَ مَنْ دَسَّاهَا ﴿١٠﴾ بیگومان نا‌ئومید بوو ئهو که‌سهی نه‌فسی خوی نا‌پوخت کرد و ئالوده‌ی گونا‌هو تاوان و خراپه‌ی کرد. كَذَّبَتْ ثَمُودُ بِطَغْوَاهَا ﴿١١﴾ قه‌ومی ئمود به‌هو‌ی سهرکه‌شی و یاخی بوونیا‌نه‌وه، پروایان به پیغه‌مبه‌ره‌که‌یان نه‌هینا. إِذِ انْبَعَثَ أَشْقَاهَا ﴿١٢﴾ کاتیک شه‌قاوه و خوانه‌ناست‌رین که‌سیان خو‌بی راپسک‌اند (بو سهر‌پرینی وشتره‌که). فَقَالَ لَهُمُ اللَّهُ نَاقَةُ اللَّهِ وَسُقْيَاهَا ﴿١٣﴾ جا پیغه‌مبه‌ری خوا (صالح) پیی وتن: واز به‌ینن له‌م وشتره که مو‌ع‌یزه‌ی خوا‌یه، مؤله‌تی بده له توره ئاوه‌که‌ی خو‌یدا ئاو بخواته‌وه. فَكَذَّبُوهُ فَعَقَرُوهَا فَدَمْدَمَ عَلَيْهِمُ رَبُّهُم بِذَنبِهِمْ فَسَوَّاهَا ﴿١٤﴾ که‌چی پروایان به ههره‌شه‌کانی نه‌کرد، ئینجا وشتره‌که‌یان سهر‌پ‌ری، ئه‌وسا ئیتر په‌روه‌ردگاریان و لا‌تی کاول‌کردن و له‌گه‌ل زه‌ویدا ته‌ختی کرد به‌سهر‌یاندا و که‌سیان ر‌زگاری نه‌بوو (به‌هو‌ی گونا‌هو تاوانیا‌نه‌وه). وَلَا يَخَافُ عُقْبَاهَا ﴿١٥﴾ له کاتیک‌دا که خوی به‌دهسه‌لات له سهره‌نجامی ئهو کاره‌یشی ههرگیز نا‌ترسیت